

ynder at bruge Betegnelsen „offentligt Fæste“, og det ærede Medlem Hr. Olufson var ogsaa inde paa, at Loven af 4. Oktober 1919 kun var en halv Foranstaltning, og at Socialdemokraterne derfor foreslog den ændret. Jeg vil forsvare denne Lov imod begge Angreb; intet af dem er berettiget, Loven af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje giver Ejendomsret til Indehaverne af de Hjem, de faar. Jeg har aldrig lagt Skjul paa, at jeg er Modstander af offentligt Fæste, thi Staten bør ikke eje Bygningerne, skal ikke have noget med Driftsmidlerne at bestille; det, Staten bør have Raadighed over, er Stigningen i Jordværdien til enhver Tid; hvad der skal benyttes til Dyrkning af Jorden, skal den enkelte anskaffe sig; det skal Staten holde sig fra. Det er denne Væsensforskel i Opfattelsen, som jeg gerne vilde give Udtryk ved denne Lejlighed for at bidrage til, at Misforstaaelsen ikke skal fortsættes.

Med Hensyn til Rækkevidden af den Forkøbsret, Staten har i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919, har vi fra Ministeriet modtaget en Skrivelse, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „De paagældende Parcelejere kan frit afslutte Handelen om deres Ejendom under Landbrugsministeriets forventede Approbation, der kun i rene Undtagelsestilfælde vil blive nægtet. For saa vidt der indestaar Byggelaan i Ejendommen, vil Køberen kunne forvente at overtage Laanene, naar han opfylder de i den anførte Lovs § 4 krævede Betingelser for at faa overladt Jord. Lovens § 7 finder efter Ministeriets Opfattelse ikke Anvendelse paa Tillægsparceller.“ Med andre Ord, de, der faar Tillægsparceller uden Byggelaan, kan afhænde disse igen, om det skal være, Dagen efter uden at spørge Ministeriet eller andre derom. Forkøbsretten gøres kun gældende under særlige Forhold. I øvrigt er det den enkeltes eget Brug, som han kan disponere over med det fulde Ansvar for sine Dispositioner.

Det, jeg har anført om de Husmænd, der har oprettet Husmandsbrug efter Loven af 4. Oktober, og som ønsker Driftsmaal, gælder ogsaa dem, der falder ind under Loven af 22. Juni 1917. Man skal gaa ens frem ved begge disse Love uanset i øvrigt, om Udstykningen er foregaaet efter den gamle Husmandslov, som man populært kalder den, eller ikke. Jeg vil haabe, at det Udvalg, der bliver nedsat, fra Ministe-

riet kan faa Oplysninger om denne Lovs Virkninger ude i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt troede, at Misøren meget ofte stammede fra, at man byggede for dyrt. Det er muligt, at man systematisk skal tilstræbe at bygge saaledes, at man kan udvide senere, saa man ofrer færre Penge til at begynde med, og det er ogsaa noget, Administrationen har været opmærksom paa, men paa den anden Side stilles der mange Gange ogsaa Krav om, at der skal bygges baade ordentligt og solidt; Amtskommissionernes Formænd har maattet være paa Vagt, for at der ikke skal foretages Byggeri, som aldrig kan blive rentabelt i det lange Løb, idet Husene bliver for dyre at vedligeholde. Der er her to Hensyn at tage, og Amtskommissionernes Formænd bør bestræbe sig for at naa det bedst mulige. Men jeg tror, at Misøren mellem Statshusmændene ogsaa efter den gamle Husmandslov, som den højtærede Landbrugsminister har særligt Ansvar for, stammer væsentlig fra, at de har købt Jorden alt for dyrt, og det er derfor, jeg stadig længes efter at faa at vide, hvad Prisen er pr. Tønde Hartkorn for de Husmandsbrugs Vedkommende, som er oprettet efter denne Lov. Jeg drister mig til at paastaa, at den er indtil 4 000 Kr. pr. Tønde Hartkorn mere end den officielle Jordværdi for et Husmandsbrug, der er oprettet efter Loven af 4. Oktober 1919. Jeg støtter mig nærmest paa, at man gentagne Gange har været ude for, at en Udstykningsforening anmoder om Tilladelse til at lade en Del Husmandsbrug, selv Husmandsbrug efter Loven af 22. Juni 1917, overgaa til de nye Husmandslove, og vi har da forhørt os om den Pris, Udstykningsforeningerne har forlangt for Jorden, og den har efter min Mening været saa høj, at det har været umuligt at skabe et økonomisk Grundlag for disse Husmandsbrug, saaledes at de kan holde i de kommende Tider. Der synes jeg, at der er begaaet en Fejl. Jeg har paa mit Partis Vegne Gang paa Gang under disse Loves Behandling advaret imod Virkninger af den Art, jeg har nævnt her. Jeg har Gang paa Gang fremført, at hvis det viser sig, at vi paa dette Omraade har set rigtigt, maa de Partier, som har ført denne Lov igennem, tage Ansvaret for de Ulykker, der sker. Dertil svarede den højtærede Landbrugsminister den Gang: Det skal vi gerne gøre. Men det kan dog være, at det maaske ikke bliver saa let endda, naar hele Regnskabet skal gøres op, fordi mange da er kommet ind i økonomiske Forhold,